

de 10 kedeligste

I 1923 skrev det amerikanske tidsskrift „Vanity Fair“ følgende indledning til et rundspørge:

„Der har været så mange enqueter om de ti største bøger inden for de sidste 50 år, om de ti bøger, som har betydet mest for mig, etc. etc., at „Vanity Fair“ har fået den ide, at det kunne være interessant at dreje spørgsmålet om og bede en række prominente litteraturskønlige om at nævne de ti store forfattere, som de anser for de allermest kedsommelige, og som de absolut ikke kan læse. Vi har alle hørt folk påstå, „at de forstår sig ikke på kunst, men de ved, hvad de kan lide“. Her præsenterer vi en række personer, der ved ikke så lidt om kunst, og som ved, hvad de ikke kan lide“.

„Kosmorama“ har lånt „Vanity Fair“'s idé og henvendt sig til en række filmkritikere, hvem vi bad om at opstille en liste over de ti berømte film eller berømte filminstruktører, som de anser for de allermest kedsommelige, og som de finder det utåleligt at være i selskab med. Listen måtte omfatte enten instruktører eller film eller begge dele i tilfældig blanding, men det er naturligvis først og fremmest nødvendigt, at den omfattede navne og titler, der nyder almindelig anseelse og dyrkelse.

ROLF BAGGER:

Havde det været alt muligt andet, ville jeg gerne have deltaget i Deres lille rundspørge til „Kosmorama“. Men da jeg gik i gang med at finde de ti kedeligste film eller instruktører, jeg kender, opdagede jeg, at det alligevel er det vanskeligste, for der meldte sig altid et eller andet godt som forsvarede dem.

Derfor afstår jeg. En anden gang gerne.

JOHN ERNST:

Det kan kun fryde en indædt professionel protestmager og nej-siger ligefrem at blive opfordret til at fortælle om, hvad han afskyr – ud over det sædvanlige som f. eks. amerikanernes noget langstrakte happening i Vietnam. Også inden for filmkunsten er der temmelig meget, jeg enten afskyr, irriteres grusomt af, falder i søvn af eller er fuldstændig indifferent over for. Men der er mindre og mindre, som ikke under en eller anden (ganske vist ofte meget begrænset) synsvinkel kan vække min interesse. Som *Man Ray*, der havde et stort talent for det provokerende, så udmærket har sagt det: „De dårligste film, jeg har set, de som får mig til at falde i dyb søvn, indeholder altid fem vidunderlige minutter, mens de bedste film, de højest berømmede, knap kan opregne fem minutter af værdi. Det vil med andre ord sige, at den filmiske poesi kæmper for at komme op til overfladen og manifestere sig i alle film, gode såvel som dårlige, på tværs af fremstillernes hensigter.“

Nu skal der imidlertid stormes nogle navngivne hel-ligdomme, sådan lyder parolen. Men for at give Dem i hvert fald en liste, der ikke rummer enten „Gertrud“, „Potemkin“, *Ford*, *Hitchcock* eller „Dr. Caligaris kabinet“, vil jeg alligevel gerne være med. Og som en

slags filminteresseret rødgardist vil det være opportunt at formulere mine aversioner i slagord – det ville til-mede ikke være i modstrid med opfordringens rigoristi-ske krav om at manifestere sin afsky.

Hvad mener De da om følgende?

„Ned med *Fellini*!“

„Bryd med *Bergman*-kliken!“

„*Chabrol* – Frankrigs *Veit Harlan*.“

„Stop *Sternberg*-tyranniet!“

„Jeg kræver *Samuel Fuller* fængslet.“

„Ikke én franc, ikke én mand, ikke ét æsel til *Bresson*.“

Som *runners up*: *Polanski*, *Wajda*, *Duvivier*, *Capra*, *Busby Berkeley* og *Frankenheimer* – de tre sidste nok så meget for at have noget for mig selv.

Der er sikkert mange andre, vist er der. Men for at eliminere det gustne overlæg mest muligt har jeg stort set holdt mig til dem, der først faldt mig ind. Mere generelt formuleret har jeg især noget imod den film-kunst, der *dyrker* metafysikken og ikke nøjes med at acceptere den som en faktor, der i lighed med andre kraftige vrangforestillinger kan være en realitet i den forstand, at den styrer mange „moderne“ menneskers gøren og laden.

PS: *Hitchcocks* „*Juno og påfuglen*“ er absolut den mest kedelige film, jeg nogen sinde har overværet. Så kom han alligevel med, gamle Hitch.

PPS: *Erik Ulrichsens* bidrag til enquêten bedes over-streget.

BENT GRASTEN

- 1) Den supernaturalistiske diktation i Palle Kjørulff-Schmidts bedste film.
- 2) Indiske mesterværker.

- 3) Den nye svenske humor.
- 4) Kameraarbejdet i „Alphaville“.
- 5) Antonionis boudoir-stress.
- 6) Agnès Vardas „Cleo fra 5 til 7“ og „Lykken“.
- 7) Robert Bressons bedste film.
- 8) Joseph Loseys bedste film.
- 9) Henning Carlsens slutscene i „Sult“.
- 10) Pier Paolo Pasolini.

ØYSTEIN HJORT:

Jeg føler mig ilde tilpas sammen med en hel del af det, der kommer ind i den mølle, *Hemingway* kalder „Across the Selznick and into the Zanuck“, temmelig meget af det lidt, vi har set af „The New American Cinema“, f. eks.

Adolfas Mekas’ „Hallelujah the Hills“.
Minnellis „Four Horsemen of the Apocalypse“ og
 „The Sandpiper“ (bortset fra Big Sur intro),
 det meste af det, jeg har set af *Jean Delannoy*
 og *Roger Vadim*,
Jules Dassin’s seneste film, f. eks. „Han, som skal
 dø“ og „Aldrig om søndagen“,
Samuel Fuller, når han bliver alt for firkantet,
Preminger, når han bliver for opblæst,
 og mere endnu.

Men fra de skandinaviske lande: *Jörn Donner*’s film
 (især „Her begynder eventyret“)
 og alt, hvad *Knud Leif Thomsen* har lavet. Men han
 falder måske også uden for deltagerreglerne?

NIELS HOLT:

Det er vanskeligt.

Der er instruktører, der irriterer eller keder mig, selv
 om de er cinematografisk dygtige:

Bergman – *Demy* – *Agnès Varda* – *Malle* – *Resnais* –
Rossellini – *Pasolini* – og mere generelt „neoreali-
 sterne“, da først skopudserne fik bil – *Tennessee Wil-
 liams*’ filmatiseringer ÷ „Period of Adjustment“ – og
 russerne ÷ *Eisenstein*.

Jeg får gåsehud af:

Dassin efter *McCarthy* og *Kramer* som instruktør.
 For tre år siden havde *Hitchcock*, *Fellini* og *Jerry
 Lewis* været med, men de er nu på min top-ti-liste, så
 hvor kunne jeg dog have dummet mig – dengang.

NIELS JENSEN:

Kære Kosmorama!

Tak for brevet om 10, jeg ei kan li’.
 Jeg må desværre blive det gode tidsskrift svar
 skyldig.

Fordi et sådant svar
 skal være noget usædvanligt for at have interesse –
 men så til gengæld også meget velargumenteret. Det
 er vel ikke meningen med enquete – og det tager tid.
 Den har jeg så lidt af i øjeblikket, bl. a. fordi jeg
 skal rejse.

– Man kunne naturligvis også prøve med et kort og
 godt svar – dvs. et meget overrumpende og morsomt et.
 En hastig rangsælgelse af mine idiosynkrasier har ikke
 givet det gunstige resultat: de er ikke så morsomme,
 at de kan undvære en bemærkning af de længere.

Så er der endelig spørgsmålet om, hvad almindelig
 anseelse og dyrkelse er for noget?

Er det den i filmtidsskrifterne? Det vil i forholdet
 til Kosmorama betyde udfaren mod *Ford*, *Hitch*, *Vigo*,
Renoir, og det føler jeg da ingen trang til. End ikke
 for en enkelt forbiers skyld.

Altså kommer man til at fare ud mod „almindelig
 anseelse og dyrkelse“ hos andre, og det bli’r filmtids-
 skrift-fariseisme endnu en gang:

Anseelse og dyrkelse hos snobber: „Elektra“, „Dar-
 ling“, „Zorba“, „Moulin Rouge“.

Anseelse og dyrkelse i avisernes teater- og filmrubrik-
 ker: Bølgen i al dens ubestemmelighed.

Anseelse hos godtfolk: „Min Søsters Børn“, „The
 Sound of Music“ osv.

Endelig er der en slags film, der ikke nyder megen
 anseelse noget sted, men som dog bliver set af mange
 – så mange, at det fremkalder der dybeste lede og
 tristesse i én at se disse film. Jeg tænker på den al-
 vorlige historieforskning i mange krigsfilm, der gør
 kampen mod nazismen til en festlig spejderforbrødring
 mellem de allierede og værnemagten mod SS og Gesta-
 po. Den mest skamløse, jeg har set, er foreløbig „36
 timer“. Den var i øvrigt spændende i modsætning til
 „Den længste Dag“. Den var kun stupid. Men det er
 blot to titler i en syndflod.

FREDERIK G. JUNGENSEN:

„Dr. Caligaris kabinet“.

„Et balkort“ (*Duvivier* i det hele taget). Alle film
 før 1916.

Griffith.

Jerry Lewis.

Gag og Gokke.

„Mrs. Miniver“.

„Fængelse“.

„I fjer i Marienbad“.

„Gertrud“.

Man kunne fortsætte med rædslerne, f. eks. „Nicht
 versöhnt“ og *Richard Quine*, men er de virkelig be-
 rømt? Er det retfærdigt at nævne „Jules og Jim“,
Pasolini og *musicals*, når man nok kan holde dem ud,
 men dog vurderer dem meget lavt?

HENNING JØRGENSEN:

Det er slet ikke så nemt. For først er det jo alle disse
 almindeligt estimerede og florumvundne succes’er, som
 melder sig, altså kedsommeligheder som „Elektra“ og
 „Zorba“, „Pantelåneren“ og „Søndage med Cybele“,
 eller „En dag kom en kat“ og de russiske *Shakespeare*-
 film . . . Men det er vel for nemme ofre.

Så er der da her nogle af de filmfan-estimerede, mer
 eller mindre dyrkede værker, som jeg så glimrende kan
 undvære:

„Fuglene“ eller „Psyko“ – jo, selvfølgelig er det en
 eminent instruktør, men det gør det jo næsten endnu
 værre! „Marnie“ er heller ikke nem at snuppe . . .

„Jomfrukilden“ og „Stilheden“ som eksempler på de
 uudholdelige bergmanske hysterier.

„Pigen med Paraplyerne“ med sin humorforladte
 overdådighed og en million noder i svimlende tom-
 gang.

Polanski’s kyniske og snagende lille chocker „Repul-
 sion“ og *Penns* rasende prætentiose „The Chase“ – sa-
 disme og pyromani i en sydende pærevælling! Og en-
 delig „Hallelujah the Hills“ af *Mekas*, et aldeles utå-
 leligt stykke jubeldilettanteri – selv „Boxiganga“ er
 næsten bedre . . .

POUL MALMKJÆR:

Jeg holder mig til instruktørerne for at virke så uret-
 færdig som muligt.

Jörn Donner (kedsommeligt „indtrængende“) – *Gri-
 gori Tjukrai* (heroisk „udvendig“) – *Alain Resnais*
 (bogen er død, filmen leve!) – *Arthur Penn* (teatret
 er død, manéren leve!) – *Louis Malle* (mondæn kon-
 junkturtyrter) – *Roger Vadim* (demimonden konjunktur-
 tyrter) – *Jules Dassin* (ufrivillig komisk) – *Max
 Linder* (et enkelt, fløvt fnis) – *Leopoldo Torre-Nilsson*
 (se ovenstående 8 –).

Jeg nærer et had/kærlighedsforhold til *Jean-Luc
 Godard*, som jeg i mine vrede stunder i fejt ensom-
 hed beskylder for charlataneri, en beskyldning jeg dog
 i reglen straks efter søger at blodgøre med en forsk-
 ring om, at han ville blive meget mere spændende,
 hvis han nøjedes med at arbejde på én film ad gangen
 og i øvrigt ikke frembragte mere end én film pr. år.

IB MONTY:

10 tilfældige eksempler på den moderne films selv-
højtidelige kedsommelighed:

- „Paris nous appartient“ (*Rivette*).
- „Zorba“ (*Cacoyannis*).
- „Alleman“ (*Haanstra*).
- „Moderato cantabile“ (*Peter Brook*).
- „Repulsion“ (*Polanski*).
- „I fjor i Marienbad“ (*Resnais*).
- „The naked Island“ (*Shindo*).
- „L'Immortelle“ (*Robbe-Grillet*).
- „Los pianos mecanicos“ (*Bardem*).
- New American Cinema.

Listen kan fortsættes i næsten det uendelige . . .

JØRGEN OLDENBURG:

Det er indlysende, at denne bizarre enquete i langt højere grad har til hensigt at afsløre, hvad der skjuler sig i det mørkeste af danske filmkritikers sorte sjæle, end at kåre verdens ti kedeligste instruktører eller de ti mest frastødende film – selv om det selvfølgelig skal blive interessant at se, i hvor høj grad ens idiosynkrasier er fællesjeje.

Det ville være mest interessant, men givetvis også mest uretfærdigt, hvis listen kun måtte omfatte instruktører. Mest interessant, fordi listen af instruktører ville tegne bidragerens portræt klarere; mest uretfærdigt, fordi gode instruktører kan begå så dødsens-triste film, at de herved tiltvinger sig adgang til dette skyggerige, hvor de normalt ikke får lov at komme (se nedenfor), og derved laver om på den begrædelige rangfølge. Min liste omfatter derfor fem utålelige instruktører og fem rædsomme film, der er lavet af instruktører, jeg ellers vurderer højt.

I: *Ozu* står som nummer ét på grund af sin fabelagtige evne til at gøre selv en kedelig historie endnu kedeligere med sin kamerabehandling. Hans monotone stil, der er gennemført med lammende konsekvens, har dog det gode ved sig, at man bagefter finder alle andre film usigeligt livlige og spændende.

II: *Leopoldo Torre-Nilsson* sørger dog med sin produktion for, at ens glæde ved et bevægeligt kamera ikke tager overhånd. Hans umådelige følelsesfuldhed og tomme ekspressionisme er også mere, end jeg kan tage. – Måske kunne man med fordel lade *Ozu* låne *Torre-Nilssons* manuskriptforfatter og teknikerhold, og omvendt. Værre end forholdene er nu, kunne det ikke blive.

III: *Buñuel* er den tredje filminstruktør, der efter min opfattelse nyder ufortjent berømmelse. Han kan ganske vist af og til lave noget effektfuldt (nadværen i „Viridiana“ selvfølgelig), men stort set finder jeg hans menneske- og samfundssyn så ligegyldigt og naivt, og hans form så lidet spændende, at jeg helst bliver væk.

IV: *Olmi* er selvskeven på listen. Det glimt af humor, der fandtes i „Il Tempo Si E Fermato“, er støvsuget ud af „I Fidanzati“, og „Il Posto“ var ikke meget lystigere. Korrekt gengivelse af en dødkedelig virkelighed har ikke min store interesse.

V: *Jörn Donner* har også kvalificeret sig. Mindre med den på mange måder fængslende „En Søndag i September“ end med den anstrengte „At Elske“ (de fleste film med *Cybulski* er slemme på grund af denne skuespillers selvspejlede manér) og med den helt forfærdelige „Her begynder Eventyret“.

I: *Eisensteins* „Alexander Nevsky“ må være en af verdens kedeligste film – i hvert fald den kedeligste, jeg har set. De to kamerabevægelser i filmen var uventede oaser i denne ørken af tableauer med hæslig musik og idiotisk handling.

II: *Bressons* „Le Procès de Jeanne d'Arc“ er muligvis summen af Bressons erfaringer og en meget ædel

film. Jeg kan kun konstatere, at jeg er så grov, at filmens skønhed ikke gik op for mig. I sammenligning hermed virkede *Dreyers* „Jeanne d'Arc“ som en kvik film, fuld af humor og spænding. Sammenligningen siger ikke meget om *Dreyer*, men noget om *Bresson* – og en hel del om mig.

III: *Bergmans* „Tystnaden“. *Bergmans* budskab til menneskeheden virkede på mig som dygtigt epigoneri af det absurde teaters resultater, og det var træt, trælt at sidde det igennem.

IV: *Antonionis* „La Notte“. Der er dem, der hævder, at „L'Eclisse“ er værre. Den har jeg ikke set, og „La Notte“ var såmænd slem nok for mig, så jeg savner ikke ikke at have set den. Alt hvad der var stærkt og nyt i „L'Avventura“, var kedeligt og gentagelse i „La Notte“. Og *Jeanne Moreau* i det triste hjørne er ikke noget opløftende syn.

V: *Godards* „Une Femme Mariée“ virkede som referat af en konsolledet debat, man var stopfodret med. Jeg synes mægtigt godt om *Godards* film-som-journalistikholdning – men ikke alle artikler er lige relevante alle vegne, og „Une Femme Mariée“ var i mine øjne skrevet på franske forhold.

Jeg beklager, at repræsentanter for så afskyede genrer som mammutfilm, eksperimentalfilm, „optimistiske“ russiske film om mennesket og „elegante“ franske film om alt muligt ikke er kommet med på min liste. Men det, der er, måtte simpelt hen med.

MORTEN PIIL:

1. Alt af *Jörn Donner*.
2. De fleste nyere film af *Torre-Nilsson*.
3. Næsten alle østeuropæiske modstands- og koncentrationslejrfilm.
4. „Alexander Nevskij“ (*Eisenstein*).
5. „Hertugen ønsker natkvarter“ (*Jacques Feyder*).
6. „Accattone – Luderkarlen“ (*Pasolini*).
7. „Sergeant York“ (*Howard Hawks*).
8. „Afsopret“ og „Café Paradis“ (*Fru Bodil og Lau jr.*).
9. „Weekend“.
10. Næsten alle eksperimentalfilm og eksperimenterende tegnefilm (især fra østlandene).

BJØRN RASMUSSEN:

gør udtrykkelig opmærksom på, at danske film af høflighedsgrunde ikke er taget med.

Film med *Curd Jürgens*.

Film med *Melina Mercouri*.

Film med *Peter van Eyck*.

Doniol-Valcrozes foretagender.

Jörn Donners melangtraurige kedsommeligheder.

„L'Immortelle“.

Kautners film fra de sidste 5–7 år, specielt „Schinderhannes“.

„Adgang forbudt“.

„Una storia milanese“.

Leenhardt som instruktør, men bestemt ikke som kritiker.

De fleste film, der er begået af filmkritikere med hjerne, men uden fantasi.

Superyndlingsversionen: „Los pianos mecanicos“.

ERIK S. SAXTORPH:

En indledningsbemærkning: Citatet fra „Vanity Fair“ om mennesker, der „ved, hvad de ikke kan lide“, ængster mig lidt. For mig drejer det sig snarere om med forbløffelse, delvis også med dårlig samvittighed, at måtte konstatere, at den eller de film holder jeg ikke til at se (i betydningen at se igen) – uanset den kvalitet, der i øvrigt må tillægges filmen. Det er jo ikke

de opreklamerede, men de dårlige film, der her er tale om, men netop de gode, som jeg - nå ja, ikke gider se! Men til "tilståelserne":

D. W. Griffiths film, bortset fra „Intolerance“ - i studieejemed kommer man ikke uden om disse film; men denne højt begavede fornyer er med sin aristokratiske sentimentalitet og sin „kunstneriske Morten Korchstil“ ikke rigtig til at holde ud.

Murnaus „Solopgang“ - vist nok en ren mangel fra min side; jeg har aldrig kunnet dele den almene begejstring for denne film.

René Clair „Tavshed er guld“ - mener jeg direkte er en dårlig film.

de Sicas „Umberto D“ - jeg turde næsten ikke skrive titlen, og jeg udtaler mig ofte på positiv måde om filmens stringente stil præget af både poesi og harme og den betydning, den derfor har for moderne filminstruktører; men jeg har ikke lyst til at se den!

Tatis „Min onkel“ - har jeg aldrig syntes var særlig morsom; men der er vist nok en særlig form for galisk humor, jeg mangler sans for.

Viscontis „Rocco og hans brødre“ - synes jeg er en både langtrukken og konstrueret historie over et for så vidt godt tema.

Resnais „I fjor i Marienbad“ - forekommer mig at være goldt tankespind i forhold til hans forrige og senere film.

Godards „Jeg elskede dig i går“ - hvis jeg må se scenen alene, da de to går rundt i lejligheden, gør jeg det meget gerne - men resten! (NB: Jeg er ellers Godard-fan!)!

Jeg kan ikke rigtig finde på flere - men mon jeg ikke også har kompromitteret mig tilstrækkeligt!

MIKAEL SNE:

1. *Jean Renoirs* „Nana“.
2. *Carl Th. Dreyers* „Vredens dag“.
3. *Alfred Hitchcocks* „The Rope“.
4. *Ingmar Bergmans* „Gycklarnas afton“.
5. *George Cukors* „A Star Is Born“.
6. *Ingmar Bergmans* „Jungfrukällan“.
7. *Alfred Hitchcocks* „Psycho“.
8. *Robert Bressons* „Un Condamné a mort s'est échappé“.
9. *Georges Franju*s „Pleins feux sur l'assassin“.
10. *Carl Th. Dreyers* „Gertrud“.

Hvis *George Cukors* „A Star Is Born“ ikke findes betydelig nok, vil jeg gerne have *Orson Welles*’ „Processen“ indsat i stedet.

HENRIK STANGERUP:

Fem film af instruktører, man ikke kan vente det meget bedre af:

1. *Pasolinis* „Matthæusevangeliet“ (den er - om muligt - værre end „Luderkarlen“).
2. *Lumets* „Pantelåneren“.
3. *Donners* „Her begynder eventyret“.
4. *Holger-Madsens* „Mod Lyset“ (1918).
5. *Samuel Becketts* „Spil“.

Fire film af instruktører, man bør forvente noget af:

6. *Antonionis* „Den røde ørken“ (den er - om muligt - værre end „Solfør mørkelsen“).
7. *Widerbergs* „Kærlighed 65“.
8. *Kjærulff-Schmidts* „Historien om Barbara“.
9. *Bergmans* „Kvindedrømme“.

samt i en pulje for sig:

10. Østeuropæiske dukke- og tegnefilm. Amerikanske nybolgeromantik, der er for fin til at være kommerciel, men snobber grænseløst for det franske nybolgesnobberi for den amerikanske kommerzialisme. Danske episodefilm. Hvad Grand-biografen forstår ved en „fransk storfilm“. Menneskefjendiske pegefingermoraliteter a la „Vi hænger i en tråd“. Eksperimentalfilm med malere bag kameraet.

JØRGEN STEGELMANN:

Listen er ordnet alfabetisk efter instruktørerne.

- Ingmar Bergman*: „Livets under“.
Luis Buñuel: „Morderenglen“.
René Clair: „I en udkant af Paris“.
Henri-Georges Clouzot: „Frygtens pris“.
Maya Deren: Samtlige film, og samtlige film, der er påvirket af hende.
Jörn Donner: Samtlige film.
Jean-Luc Godard: „En gift kvinde“ (og jeg skulle have guld i mængder for at se „Andelos“ igen).
Pier Paolo Pasolini: „Mamma Roma“.
Roman Polanski: „Kniven i vandet“.
Leopoldo Torre-Nilsson: „Terrassen“.

Følgende instruktører har gjort meget for at kvalificere sig til denne liste: *Serge Bourguignon*, *André Cayatte*, *Peter Brook*, *Arne Mattson* (den ringeste af dem alle), *Roger Vadim* („Slottet i Sverige“!), *Anthony Asquith*, *Richard Lester*, *Jacques Feyder*, *Julien Duviol*, *Stanley Kramer* („Lænken“), *Bert Haanstra*, *Sidney Lumet* („Pantelåneren“), *Jules Dassin* (uden for Hollywood).

Følgende stjerner fylder mig med rædsel og afsky: *Françoise Rosay*, *Rita Tushingbam*, *Anthony Perkins*, *Melina Mercouri*, *Zbigniew Cybulski*, *Lionel Barrymore*, *Sidney Poitier*, *Anthony Quinn*.

CHR. BRAAD THOMSEN:

- 1) Alt af *Carl Th. Dreyer* (undt. „Jeanne d'Arc“).
- 2) Alt af *Ingmar Bergman* (undt. „Nadvergæsterne“).
- 3) Alle *Tennessee Williams*-filmatiseringer (undtagen „Night of the Iguana“).
- 4) *Antonionis* „Den røde ørken“.
- 5) *John Fords* „They Were Expendable“, „What Price Glory?“, og „Wings of Eagles“.
- 6) *Hitchcocks* „Psycho“, „Vertigo“ og „Marnie“.
- 7) *Fellinis* „Det søde liv“ og „Guilietta og ånderne“.
- 8) *Viscontis* „Sandra“.
- 9) Kosmoramas yndlingslystspil fra Hollywood.
- 10) Alt af *Vilgot Sjöman*, *Jörn Donner* og *Knud Leif Thomsen* (med undtagelse af de forbudte scener i „Gift“).

Tak for opfordringen til endnu en gang at få afløb for en række yndlingsversioner.

ALBERT WIINBLAD:

De største ærgrelser, man husker, forårsagedes af film af instruktører, som man af en eller anden grund på forhånd interesserede sig for: man kunne f. eks. betunde andre af de pågældende instruktørers film, eller ens interesse var blevet vakt på grund af pressomtale, ellers troværdige kritikeres vurdering, valg af emne eller forlæg el. lign. Følgende film er da blandt de mest irriterende:

- 1-3. *Hitchcock*: „Psycho“, „Fuglene“ og „Marnie“.
4. *Kubrick*: „Lolita“.
5. *Wajda*: „Åske og diamanter“ (som repræsentant for utallige østeuropæiske film med emne fra okkupationstiden; Wajda må holde for fremfor andre, fordi han blandt instruktører af sådanne film er en af de få, man overhovedet orker at tage alvorligt).
6. *Resnais*: „I fjor i Marienbad“.
7. *Demy*: „Pigen med paraplyerne“.
8. *Claude Chabrol*s hidtidige film.
9. *Kjærulff-Schmidt*: „Weekend“.
10. „Slå først, Frede“ og tilsvarende danske (eller udenlandske „smarte“ film, der ofte premieres, eller i hvert fald hyldes - nemlig som „uskyldig, uforpligtende underholdning, der kan slå et par timer ihjel“).